

faa det Dunst, at Lovforslaget bliver saa effektivt som muligt, hvortil hører, at det ikke væsentlig taber Karakteren af at være en Lov for at modarbejde Arbejdsløsheden, og at den ikke væsentlig kun faar Karakteren af en Understøttelseslov. Jeg har allerede i Gaar fremhævet, at det for Regjeringen stod som det Første og Nødvendigste at modarbejde Arbejdsløsheden ved at skaffe Arbejde, Statsarbejde og Kommunearbejde. At Regjeringen ikke har været blind for, at der ved Siden deraf maatte gives Understøttelse, aabnes en lettere Udgang til at give Understøttelse, derom vidne jo §§ 2 til 6. Regjeringen maa fastholde, at Loven ikke ganske, ikke i en saa væsentlig Grad taber Karakteren af at være en Lov for at modarbejde Arbejdsløsheden, det vilde blive Tilfældet, naar §§ 7 og 8 løstes. Jeg har i Gaar udtalt, at Regjeringen vil være villig til at finde sig i, at der af §§ 7 og 8 udgik Bevillinger til saadanne Foretagender, om hvis Nytte og Henfigtsmæssighed der i Virkeligheden kunde reises alvorlig Tvivl, at disse udgik enten definitivt, eller, som jeg udtrykte mig, at deres Afgjørelse blev udsat til et senere Tidspunkt, jaaledes at Loven altsaa for saa vidt gik ud paa Bemyndigelse til strax at iværksætte saadanne Foretagender, om hvilke der fornuftigvis ikke kunde reises en saadan Tvivl som den, det ærede Medlem antydede. Hvad den Del af Loven angaar, som altsaa det ærede Medlem foreslaar skal strækes bort, og med Henhyn til hvilken det ærede Medlem ganske vist idag gjentog, at det kun var enkelte af disse Foretagender, der i Virkeligheden kunde tjene til at modarbejde Arbejdsløsheden, — det ærede Medlem skylder Bevis derfor, — saa paastaar jeg, at det skal være rent undtagelsesvis, om der i den lange Fortegnelse over de Arbejder, som Regjeringen vil have sat i Gang, skal kunne paavises Noget, der ikke enten direkte eller indirekte kommer til virksomt at modarbejde Arbejdsløsheden. Hvad Uendringsforslaget Nr. 1 paa Uendringsforslagslisten angaar, skal jeg, hvad den rent formelle Del angaar, erkjende, at det ærede Medlem rettede en betydelig Feil i Affattelsen eller har bedet den betragtet som rettet, men det forekommer mig dog, at der vel kunde reises nogen Tvivl paa andre Punkter om, hvorledes det ærede Medlems Forslag skal forstås. Hvad vil det sige, naar der i Uendringsforslaget staar, at Finanzministeren bemyndiges til at hvide Hjælp? Skal det forstås jaaledes, at Finanzministeren skal hvide Hjælp til enhver Kommune, der begjærer det? En Bemyndigelse til at hvide betyder efter almindelig Sprogbrug ikke en Tvang til at skulle gjøre

det. Det, der nærmest ligger deri, formener jeg, er, at det i hvert enkelt Tilfælde, hvor Tilskudet begjæres, bliver at undersøge, om der er Anledning til at bemynde Bemyndigelsen til at give Understøttelse. Derfor det er Meningen, hvad der jo nærmere sig til, hvad det ærede Medlem fra Odense (Monrad) igaar udtalte som sin Betragtning, vil jeg kun sige, at det er lagt i urette Hænder, naar det lægges i Finanzministerens Hænder, thi Finanzministeren kan fornuftigvis ikke forudsættes at have noget Kjenndskab til Kommunernes Stilling, saa at han vil kunne afgjøre, hvilke Kommuner der er Anledning til at hvide Understøttelse, og hvilke der ikke er Anledning til at hvide en saadan, ligesom Finanzministeren jo heller ikke kan udøve nogen direkte Kontrol overfor Kommunerne med, hvorvidt de anvende Understøttelsen paa den i Lovforslaget forudsatte Maade. Dette kan med Henhyn til den formelle Affattelse, som i mine Tanker er saa uheldig at der er megen Tvivl om Anvendelsen af Bestemmelsen, dersom denne bliver optagen i Loven. Men hvad selve Tilføiningen angaar, kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig beynnderligt, at det ærede Medlem væsentlig støtter sit Forslag om, at §§ 7—8 skulle udgaa af Lovforslaget, paa, at Bibeholdelsen af disse Paragrafer efter forudgaaet nærmere Underjogelse af deres Indhold nødvendigvis væsentlig maatte sinke Lovforslagets Behandling. Det undrer mig, at det ærede Medlem, som har denne Hovedgrund til at stræke § 7 ud, selv kommer frem med en Tilføining til Loven, som jo i det Væsentlige gaar ud paa at indføre en Bestemmelse, som det ærede Medlem jo meget godt maa vide gjentagne Gange er bleven absolut forkastet af den anden Del af Rigsdagen. Er det en Maade til at sikre et Lovforslag hurtigt Fremme at bringe ind paany Spørgsmaal, som der fra den anden Side af Rigsdagen er tillagt stor principiel Betydning, og som man bestemt fra den anden Side har nægtet at ville gaa ind paa i en Seilighedslov, idet man har erkjendt, at dette store Spørgsmaal, om og paa hvilken Maade Statskassen skulde hvide direkte Hjælp til den Understøttelse, der gives i Kommunerne, maatte afgjøres paa en ganske anden Maade end ved at fastes ind i en Seilighedslov. Folkethinget har selv erkjendt dette tidligere, idet det ikke har gjentaget Forsøget paa at

Rettelse.